

Arrest

nr. 210 319 van 28 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 17 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 augustus 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. RAHOU, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 mei 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze verblijfsaanvraag wordt op 17 augustus 2017 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing die op 17 april 2018 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.05.2017 bij onze diensten werd ingediend door :

[M.,A.] [R.R.: ...]

Geboren te [...] op [...]

Nationaliteit: Syrië (Arabische Republiek)

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

De aanvraag d.d. 18.05.2017 bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art. 9ter, §2, 1e en 2e lid. Betrokkene legt bij zijn aanvraag d.d. 18.05.2017 papieren voor met betrekking tot zijn erkenning als subsidiair beschermde in Duitsland. Dit bewijselement kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, gezien dit niet voldoet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 36 namelijk het laat niet toe één fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoeker.

Betrokkene roept evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“Het verzoek wordt afgewezen omdat verzoeker in zijn aanvraag zijn identiteit niet zou aantonen op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag niet het bewijs bevat voorzien in §2, derde lid van artikel 9 ter vreemdelingenwet.

Verzoekster had zijn bewijs van subsidiair beschermde in Duitsland gevoegd bij de aanvraag:

1. Ontvankelijkheid

a. Identiteitsdocument

Verzoeker voegt bij dit schrijven een kopij van zijn erkenning in Duitsland als subsidiair beschermde.

Daaruit blijkt zijn identiteit. (stuk 1)

Verzoeker kan geen andere documenten voorbrengen. Hij beschikt niet over een paspoort, identiteitskaart of geboorteakte. Hij kan deze niet opvragen in Syrië daar hij dit land ontvlucht is en de subsidiaire bescherming heeft. Om dezelfde reden kan hij zich niet richten tot de ambassade van Syrië.

Verzoeker stelt dat hij door het hogervermelde wel voldaan heeft aan het bewijs van zijn identiteit zoals bepaald door vermelde artikels.

Het voldoet aan de voorwaarde van artikel 9ter, §2, alinea 1,2°; het is uitgereikt in het kader van een internationale overeenkomst in het kader van het privaatrecht waarbij de identiteit wordt vastgesteld voor een subsidiair beschermde.”

2.2.1. De in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de bestreden beslissing worden op duidelijke wijze de determinerende motieven in rechte en in feite opgenomen die tot deze beslissing hebben geleid. Zo wordt de verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet. Er wordt allereerst geoordeeld dat de verzoekende partij aan de hand van de door haar voorgelegde papieren met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in Duitsland haar identiteit niet aantoonde op de wijze zoals bepaald in § 2 van deze wetbepaling. Deze papieren zijn, volgens de gemachtigde van de staatssecretaris, geen identiteitsdocument en kunnen niet worden aanvaard als voldoende bewijs van identiteit omdat deze de verschillende constitutieve elementen van identiteit zoals vervat in artikel 9ter, § 2, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet niet bevatten, meer bepaald omdat deze niet toelaten een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de aanvrager. Hij stelt ten slotte vast dat de verzoekende partij niet inroept te zijn vrijgesteld van de verplichting om haar identiteit aan te tonen op grond van artikel 9ter, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat de verzoekende partij deze motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. De verzoekende partij maakt geen schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, aannemelijk.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het hiermee samenhangende redelijkheidsbeginsel vereist verder een discretionaire bevoegdheid in hoofde van het bestuur en is geschonden wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van zijn keuze in de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat de verzoekende partij eveneens geschonden acht – legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De in casu relevante bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

"§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

[...]

§ 1/1 [...]

§ 2 Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

[...]

§ 4 [...]

§ 5 [...]

§ 6 [...]

§ 7 [...]

§ 8 [...].

Op lezing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de verschillende voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het is ook mogelijk dat verschillende bewijselementen worden voorgelegd die, samen genomen, de constitutieve elementen van identiteit bevatten. In dit laatste geval dient elk bewijselement minstens te voldoen aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4° van deze wetsbepaling. De verplichting om de identiteit aan te tonen vervalt voor de vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indiende dat nog niet definitief is afgewezen of in het kader waarvan sprake is van een toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State. Aan de “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” dient te zijn voldaan op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij in casu niet is vrijgesteld van het leveren van het bewijs van haar identiteit overeenkomstig artikel 9ter, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet.

De vraag rijst aldus of de gemachtigde van de staatssecretaris op correcte gronden heeft geoordeeld dat het door de verzoekende partij voorgelegde stuk waaruit blijkt dat aan de heer A.M., geboren op [...], in Duitsland de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, niet als bewijs van identiteit zoals bedoeld in artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

De Raad merkt in dit verband allereerst op dat de gemachtigde van de staatssecretaris op correcte wijze heeft geoordeeld dat dit stuk niet als een identiteitsdocument kan worden beschouwd. De verzoekende partij geeft dit als dusdanig ook niet aan. Het is dan ook vereist dat dit stuk voldoet aan de verschillende voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn beslissing dat het voorgelegde stuk niet toelaat een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de aanvrager. De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij niet aangeeft de voormelde vaststelling in de bestreden beslissing te betwisten, minstens brengt zij geen concrete argumenten naar voor die het incorrect of kennelijk onredelijk karakter ervan kunnen aantonen. Het voorgelegde stuk kan weliswaar bepaalde gegevens verschaffen zoals een identiteitskaart, in casu de naam en geboortedatum, maar hiermee blijkt nog niet dat de drager van het document ook effectief de persoon is die erin wordt omschreven. Het gegeven dat dit stuk wel zou beantwoorden aan een andere voorwaarde, met name de voorwaarde dat het stuk is uitgereikt door een bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, is niet van aard de motivering in de bestreden beslissing onderuit te halen. Er wordt zo benadrukt dat de verschillende voorwaarden waaraan het bewijselement, of de bewijselementen, ter staving van de identiteit moet(en) voldoen, cumulatieve voorwaarden zijn. Dit blijkt reeds duidelijk uit de bewoordingen van de betreffende wetsbepaling: “Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door

middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden: [...]
(eigen onderlijning).

Er blijkt ook niet dat de verzoekende partij nog andere bewijselementen heeft voorgelegd om haar identiteit aan tonen.

Louter ten overvloede merkt de Raad nog het volgende op inzake de stelling van de verzoekende partij dat zij geen enkel ander document zou kunnen voorleggen. Het door haar voorgelegde stuk bevat, naast de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, ook een bijlage waarin de rechten en de plichten van een subsidiaire beschermde in Duitsland worden uiteengezet. In het eerste deel van deze bijlage wordt vermeld dat de subsidiair beschermde gerechtigd is op een “*Aufenthalts-titel*”, oftewel een verblijfsvergunning. De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij geen Duitse verblijfsvergunning zou kunnen voorleggen.

Het betoog van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS